

ensstemmelse med Landstingets sidste Vedtagelse.

Ændringsforslag Nr. 59, Løbe-Nr. 102, omhandler Voksdug paa Jute. Da Lovforslaget kun vil give en Minusbeskyttelse af 9 Øre pr. Kilo, altsaa vil gøre det umuligt at opretholde dansk Fabrikation, stilles Ændringsforslaget, der er i Overensstemmelse med Landstingets sidste Vedtagelse.

Ændringsforslag Nr. 60, Løbe-Nr. 104, der hovedsagelig omfatter Smergellærred, foreslaar, at dette ligesom nu fortoldes som det underliggende Manufakturstof, og alle andre Voksdugsfabrikata end de i Løbe-Nr. 102, 103 og 104 nævnte fortoldes efter Løbe-Nr. 105 med 80 Øre pr. Kilo. Det hævdes fra de bestaaende Fabrikkers Side, at de ved deres blotte Eksistens i en Aarrække have skaffet Forbrugerne langt billigere Varer, og at de umuligt kunne eksistere, hvis Lovforslaget vedtages.

Ændringsforslag Nr. 62, Løbe-Nr. 107, angaar Rebslagerarbejde. Særlig med Hensyn til Tovværk er det overensstemmende med Landstingets sidste Vedtagelse. Det samme gælder om det første Punkt i Ændringsforslag Nr. 64, Løbe-Nr. 112, som jeg tager samtidig, fordi det ogsaa omfatter Rebslagerarbejde og er i Overensstemmelse med tidligere Vedtagelse. Naar det hedder i Lovforslagets Motiver, „at Rebslageriet som Haandværk i vor Tid kun drives i ringe Omfang her i Landet“, saa er det kun for saa vidt rigtigt, som Antallet er i Aftagende, men i 1897 fandtes der dog 331 Rebslagerforretninger, der beskæftigede 1,183 Personer, foruden 2 à 3 Fabrikker. Naar Faget er i Nedgang, skyldes det den meget stærkt stigende Indførsel af Tovværk, nemlig i 1894 $1\frac{1}{4}$ Mill. Pd., i 1906 ikke mindre end $4\frac{1}{3}$ Mill. Pd. Det skyldes endvidere en Arbejds løn, der er 50 pCt. højere herhjemme end i det konkurrerende Udland. Det hævdes bestemt, at saavel vore Rebslagere som vor Rebslagerindustri kun ved at anvende prima Raastoffer kunne opnaa en nogenlunde Afsætning, og Betydningen for vor Skibsfart af, at den under vanskelige og farefulde Forhold kan arbejde med et paa lideligt Materiale, turde vel nok oveje den mulige Fordel af billige Priser, der maaske kunde opnaas ved, at vore Rebslagerier ødelægges ved Regeringsforslagets Vedtagelse. I andet Løbe-Nr. i Ændringsforslaget Nr. 64 sættes alt Bomuldsgarn og andet tvundet Garn end Sejlgarn til om trent den nuværende Told. Den Nedsættelse paa Bomuldsgarn, der findes i Lov-

forslaget, andrager ikke mindre end 36 pCt. og vil efter Fabrikkernes Produktion svare til en Nedsættelse af 146,000 Kr. Da Fabrikkerne kun have udbetalt et aarligt Udbytte af omkring 90,000 Kr., vil det være Fabrikkerne umuligt at eksistere, hvis Lovforslaget vedtages, som det foreligger. Den nuværende Garntold har i de sidste 5 Aar kun udgjort gennemsnitligt 8 pCt. af Garnværdien, hvilket ikke kan siges at være nogen høj Beskyttelse. Ændringsforslaget under Nr. 66, Løbe-Nr. 116, gaar ud paa at flytte „simple Gulvmaatter og Gulvtæpper“ til Løbe-Nr. 121. Mindretallet erkender, at der i Lovforslaget har fundet en meget lille Afrunding opad Sted, som det hedder i Motiverne: „af Hensyn til den ret betydelige Husflidsvirksomhed“, men man burde have forhøjet denne Told-sats ganske anderledes i Lighed med, hvad man har gjort med Børstenbinderarbejdet „for at værne de mange blinde, vanføre og lignende ikke fuldt arbejdsdygtige mod Masseindførsel fra Udlandets Straffeanstalter“, som det ligeledes hedder i Motiverne. Man har for et Par Aar siden i begge Ting interesseret sig meget for Udviklingen af de fattiges Kasser og dertil bevilget Statstilskud for at kunne yde forøget Hjælp til Selvhjælp. Penge udrette som bekendt ikke alt her i Verden, der maa ogsaa skaffes Arbejde til de fattige, der ville holde sig oven Vand. Her i disse „simple Gulvmaatter og Gulvtæpper“ ligger der Arbejde og neppe noget særlig vanskeligt Arbejde for mange „fattige Kasser“ i Landet. Der er nok at tage af, thi Indførselen var i 1906 i Mill. Pd. til en Værdi af 300,000 Kr., som vel for en stor Del er tysk Fængselsarbejde. Ændringsforslagene Nr. 67 og 68 til Løbe-Nr. 119 og et nyt Løbe-Nr. gaa ud paa at ophæve Tolden paa Fletninger af Straa og lignende til Hatte i Lighed med, hvad man har gjort i Tyskland og Sverige, da Straafletning ikke er Genstand for Fabrikation i disse Lande. Da det ærede Flertals Ordfører har talt om det, kan jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger herom. Indførselen var i 1894 16,000 Pd., men i 1904 71,000 Pd., og den foreslaede Nedsættelse vil virke aldeles ødelæggende paa denne Industri. Arbejds lønnen herhjemme er fra 50—100 pCt. højere end i Tyskland. Hertil kommer, at der maa betales Told herhjemme af forskellige Hjelpestoffer, som i Tyskland ere toldfri. Fra Hattearbejderforbundet i Danmark er der fremkommet 2 Andragender, der blandt andet andrage om fri Indførsel for Fletning.